

BONUSOVÝ MATERIÁL ZE SVĚTA PERCYHO JACKSONA

PERCY
JACKSON

PŘÍRUČKA PRO POLOBOHY

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Percy Jackson

Příručka pro polobohy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson – Příručka pro polobohy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PŘÍRUČKA PRO BOLOBOHY

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Text copyright © 2009 by Rick Riordan
Illustrations copyright © 2009 by Steve James
Artwork © Steve James
Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited
Character snapshot illustrations © 2009 by Antonio Caparo
Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.
Translation © Dana Chodilová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6800-8
ISBN e-knihy 978-80-253-6802-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6803-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6801-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Ottovi a Noahovi, mým polobožským synovcům

OBSAH

Dopis z Tábora polokrevných	
<i>Percy Jackson a ukradený vůz</i>	11
<i>Percy Jackson a bronzový drak</i>	35
Rozhovor s Connorem a Travisem Stollovými, syny boha Herma	63
Rozhovor s Clarisse La Rueovou, dcerou boha Arése	66
Rozhovor s Annabeth Chaseovou, dcerou bohyně Athény	68
Rozhovor s Groverem Underwoodem, satyrem	71
Rozhovor s Percym Jacksonem, synem boha Poseidóna	73
Mapa tábora polokrevných	77
Táborový kufr Annabeth Chaseové	80
<i>Percy Jackson a Hádův meč</i>	83
Olympský kris-kros	126
Olympská osmisměrka	128
Dvanáct olympských bohů + 2	130
Řešení kris-krosu	131
Řešení osmisměrky	133

Milý mladý polobožský hrdino,
jestliže čteš tuto knihu, nezbyvá mi, než se ti
omluvit. Brzy tě čeká mnohem nebezpečnější život
než dosud.

Už sis asi uvědomil, že nejsi smrtelník. Tato
příručka ti má posloužit coby zasvěcený náhled do
světa polobohů, který nesmí spatřit žádné obyčej-
né lidské dítě. Jakožto vrchní kronikář Tábora
polokrevných doufám, že tě přísně tajné informa-
ce, které jsou zde obsaženy, udrží během výcviku
při životě.

Mé zápisky zahrnují líčení tří nebezpečných
dobrodružství Percyho Jacksona, dosud nikdy ne-
svěřených papíru. Dozvíš se, jak se setkal se
strašlivými nesmrtelnými syny boha Arése, zjis-
tíš pravdu o bronzovém drakovi, dlouho považova-
ném jen za legendu Tábora polokrevných, a odha-
líš, jak Hádes získal novou tajnou zbraň a jakou
rolí musel Percy nedobrovolně sehrát při jejím
stvoření. Tyto příběhy tě nemají děsit, je ale dů-
ležité, aby sis uvědomil, jak nebezpečný bývá ži-
vot hrdiny.

Cheirón mi dal svolení podělit se i o soukromé
rozhovory s některými předními táborníky, včet-
ně Percyho Jacksona, Annabeth Chaseové a Grovera
Underwooda. Měj prosím na paměti, že jde o přísně
důvěrné informace. Prozradíš-li je někomu, kdo
není polobůh, může se stát, že se na tebe vypraví

Clarisse se svým elektrickým kopím. A věř mi, že není o co stát.

Na závěr přikládám obrázky, které ti snad pomohou se zorientovat. Annabeth Chaseová nám dovolila zveřejnit obsah svého táborového kufru, abys měl představu, co si s sebou zabalit na první léto. Je zde i mapa tábora, která ti doufám pomůže se neztratit a nenechat se sežrat nestvůrami.

Prostuduj si tyto stránky pečlivě, neboť tvá dobrodružství teprve začínají. Ať tě bohové provázejí, mladý polobože!

Navždy tvůj

Rick Riordan

Rick Riordan
vrchní kronikář Tábora polokrevných

PERCY JACKSON
A UKRADENÝ
VŮZ

Měl jsem zrovna chemii, pátou hodinu, když jsem zvenku uslyšel ten randál.

UÍÍÍ! AU! VŘÍSK! KŠÁ!

Znělo to, jako by někoho napadla posedlá drůbež, a věř mi, že něco takového jsem už zažil. Zdálo se, že nikdo jiný si toho rámusu nevšiml. Byly laborky, všichni se mezi sebou bavili, a tak jsem předstíral, že si potřebuju vymýt kádinku, a šel se podívat z okna.

No jasně, v boční uličce stála holka s mečem. Byla vysoká a svalnatá jako basketbalistka, měla hnědé ucourané vlasy, džíny, vojenské boty a džínovou bundu. Tím mečem se oháněla po hejnu černých ptáků, kteří byli velcí jako krkavci. Z oblečení jí tu a tam trčelo perí, nad levým okem jí krvácel šrám. Jeden pták po ní zrovna vystřelil brkem a ten se jí jako šíp zabodl do ramene. Zaklela a sekla po něm, ale uletěl.

Bohužel jsem tu holku znal. Byla to Clarisse, můj úhlavní nepřítel z Tábora polokrevných. Obyčejně žila celý rok v táboře. Netušil jsem, co dělá v Upper East Side uprostřed školního

vyučování, ale bylo mi jasné, že má malér. Moc dlouho už se bránit nevydrží.

Udělal jsem to jediné, co jsem udělat mohl.

„Paní Whiteová,“ ozval jsem se. „Můžu na záchod? Chce se mi zvracet.“

Víš, jak se děti učí, že kouzelné slovíčko zní *prosím*? Houby. Kouzelné slovíčko zní *zvracet*. Dostane tě ze třídy, než to dořekneš.

„Běž!“ propustila mě paní Whiteová.

Vyřítíl jsem se ze dveří a cestou si strhával ochranné brýle, rukavice a laboratorní plášť. Vytáhl jsem svou nejlepší zbraň – kuličkové pero zvané Anaklusmos.

Na chodbě mě nikdo nezastavil, takže jsem vyšel ven bočním východem u tělocvičny. Dostal jsem se na ulici a viděl, jak Clarisse praštila jednoho ďábelského opeřence mečem napplocho, jako by odpálila homerun. Pták zakdáká, odsvištěl na cihlovou zeď a sklouzl po ní do popelnice. Kolem ale pořád poletoval tucet dalších.

„Clarisse!“ houkl jsem na ni.

Sjela mě nevěřicným pohledem. „Co ty tu –“

Přerušil ji nápor šípů z peří, který se jí prohnal nad hlavou a zabodl se do zdi.

„Tohle je moje škola,“ oznámil jsem jí.

„To mám teda kliku,“ zavrčela, ale víc nadávat nemohla, zaměstnával ji boj.

Sundal jsem násadku z pera a to se okamžitě proměnilo ve skoro metrový bronzový meč. Pustil jsem se do boje, oháněl se po ptácích a čepelí odrážel jejich šípy. Spolu s Clarisse jsem

sekal a porcoval, až z těch protivných útočníků zbyly jenom hromádky peří na zemi.

Oba jsme funěli jako lokomotivy. Měl jsem pár šrámů, ale nic vážného. Z paže jsem si vytáhl brk, našťěstí mě nezasáhl moc hluboko. Pokud není otrávený, jsem v pohodě. Vylovil jsem z bundy pytlík ambrózie, kterou s sebou vždycky nosím pro případ nouze, kousek odlomil a nabídl Clarisse.

„Nepotřebuju, abys mi pomáhal,“ zahučela, ale ambrózii si vzala.

Spolkli jsme pár soust – jen trochu, jídlo bohů může člověka spálit na popel, když to s ním přežene. Proto asi není moc obézních bohů. Každopádně, za pár vteřin nám šrámy a modřiny zmizely.

Clarisse schovala meč a oprášila si bundu. „No... tak čau.“

„Počkat!“ zadržel jsem ji. „Nemůžeš se jen tak zdechnout.“

„Co by ne?“

„Děje se něco? Co děláš venku z tábora? Proč po tobě ti ptáci šli?“

Strčila do mě, nebo se o to aspoň pokusila. Byl jsem na její triky zvyklý. Prostě jsem uhnul a ona zavravorala.

„No tak,“ hučel jsem do ní. „Právě tě málem zabili u mojí školy. Tím pádem jsem do toho namočený.“

„To teda nejseš!“

„Nech mě, ať ti pomůžu.“

Roztřeseně se nadechla. Připadalo mi, že mě chce snad zmlátit, ale v očích měla zoufalý pohled, jako by se dostala do fakt pořádného maléru.

„Moji bráchové,“ utrousila. „Provedli mi takovou lumpárnu.“

„Aha.“ To mě nijak zvlášť nepřekvapilo. Clarisse měla v Táboře polokrevných spoustu sourozenců. A všichni se po sobě navzájem vozili. Co se taky dá čekat od synů a dcer boha války? „Kteří bratři? Sherman? Mark?“

„Ne.“ Takhle ustrašeně jsem ji ještě mluvit neslyšel. „Mí nesmrtelní bratři. Fobos a Deimos.“

Sedli jsme si na lavičku v parku a Clarisse mi všechno vypověděla. S návratem do školy jsem si starosti nedělal. Paní Whiteová si bude myslet, že mě školní zdravotnice poslala domů, a šestou hodinu byly dílny. Náš učitel pan Bell nikdy docházku nesledoval.

„Abych to dobře pochopil – půjčila sis tátovu káru, že se projedeš, a ta se ztratila.“

„To není auto,“ zavrčela Clarisse. „Je to válečný vůz! A otec mi *řekl*, ať si ho vezmu. Je to jako... zkouška. Mám ho vrátit do západu slunce. Jenomže –“

„Bráchové ti ho čmajzli.“

„Oni jsou jeho vozatajové, víš? A neradi vidí, když s ním jezdí někdo jiný. Proto mi vůz ukradli a poslali na mě ty pitomý ptáky, co střílí peří.“

„Tatíčkovy mazlíčky?“

Nešťastně přikývla. „Hlídadí mu chrám. Zkrátka, jestli ten vůz nenajdu...“

Vypadala, že se sesype. Nevyčítal jsem jí to. Měl jsem tu čest vidět jejího otce Arése, když se rozběšnil, a nebyl to hezký pohled. Jestli ho Clarisse zklamala, tvrdě po ní půjde. *Fakt* tvrdě.

„Pomůžu ti,“ nabídl jsem se.

Zakabonila se. „Proč bys to dělal? Nejsme kámoši.“

V tom měla naprostou pravdu. Milionkrát na mě byla hnusná, ale stejně se mi nelíbila představa, že by se Arés pustil do ní nebo do někoho jiného. Snažil jsem se vymyslet, jak jí to vysvětlit, když se najednou ozvalo: „A jéje, to se podívejme. Mně se zdá, že holčička bulila!“

O betonový sloup se opíral puberták v otrhaných džínách, černém tričku, kožené bundě a s čelenkou ve vlasech. Za opaskem měl zastrčený nůž. V očích mu svítily plameny.

„Fobe.“ Clarisse zařala pěsti. „Kde je ten vůz, ty debile?“

„Ty jsi ho ztratila,“ popíchl ji. „Mě se neptej.“

„Ty malej –“

Vytasila meč a zaútočila, ale Fobos se prostě vypařil a její čepel se zabodla do sloupu.

Zjevil se na lavičce vedle mě. Pochechtával se, ale smích ho přešel, jakmile jsem mu přitiskl meč ke krku.

„Radši ten vůz vrať,“ poradil jsem mu, „než se naštvu.“

Ušklíbl se a snažil se tvářit jako drsňák, jak jen to s ostrím pod bradou šlo. „Co je zač ten tvůj kluk, Clarisse? Potřebuješ v boji pomáhat?“

„To není můj kluk!“ Clarisse zatáhla za meč a vysvobodila ho ze sloupu. „Není to ani kámoš. Je to Percy Jackson.“

Něco ve Fobově výrazu se změnilo. Zatvářil se překvapeně, možná dokonce nervózně. „Poseidónův syn? Ten, co rozzlobil

našeho otce? Páni, to je teda síla, Clarisse. Ty se taháš se za-
přísáhlým nepřítelem?“

„Já se s ním netahám!“

Fobovy oči zaplály jasně rudou barvou.

Clarisse se rozječela a začala máchat rukama ve vzduchu,
jako by na ni útočil neviditelný hmyz. „Ne, prosím!“

„Co jí to provádíš?“ chtěl jsem vědět.

Zacouvala do ulice a divoce se oháněla mečem.

„Nech toho!“ obořil jsem se na Foba. Vmáčkl jsem mu meč
o něco víc ke krku, ale on prostě zmizel a objevil se zase
u sloupu.

„Nejanči, Jacksone,“ uchechtl se. „Jenom jí předvádím to,
čeho se bojíš.“

Zář mu vyprchala z očí.

Clarisse se zhroutila a těžce oddechovala. „Ty hnusáku,“
zasípala. „Já... já tě dostanu.“

Fobos se obrátil ke mně. „A co ty, Percy Jacksone? Čeho se
bojíš *ty*? Abys věděl, já na to přijdu. Vždycky na to přijdu.“

„Vrať ten vůz.“ Snažil jsem se mluvit pevně. „Jednou jsem
se bil s tvým tátou. Mě nevyděsíš.“

Fobos se rozesmál. „Nejhorší je bát se samotného strachu.
Neříká se to? No, dovol, abych ti prozradil malý tajemství,
polokrevníku. Já *jsem* strach. Jestli chceš najít vůz, přijď a vez-
mi si ho. Je za vodou. Najdeš ho tam, kde žijou malý dravý
zvířata – přesně na místě, kam patříš.“

Luskl prsty a zmizel v závoji žluté mlhy.

Abys věděl, už jsem potkal spoustu drobnějších bohů a ne-
tvorů, kteří se mi nezamlouvali, ale Fobos byl mezi nimi třída.

Nemám rád násilníky. Ve škole jsem nikdy nepatřil k oblíben-
cům, takže jsem se celou dobu otravoval s grázlíky, co se sna-
žili mě a moje kamarády zastrašit. Po tom, co se nám Fobos
vysmíval, a když se Clarisse zhroutila, jen co se na ni podí-
val... Moc rád bych dal tomu týpkovi lekci.

Poděpřel jsem ji a ona vstala. Tvář měla pořád celou vydě-
šenou a zpocenou.

„Tak co, *ted'* už si necháš pomoci?“ zeptal jsem se jí.

Jeli jsme metrem a pořád vyhlíželi nějaký další útok, ale nikdo
nás neobtěžoval. Clarisse mi cestou vyprávěla o Fobovi a Dei-
movi.

„Jsou to drobnější bohové,“ řekla. „Fobos je strach. Deimos
je hrůza.“

„Jaký je mezi tím rozdíl?“

Zamračila se. „Deimos je větší a odpornější, myslím. Umí
zastrašit davy lidí najednou. Fobos je víc, no, osobní. Dovede
se člověku dostat do hlavy.“

„Od jeho jména pochází slovo *fóbie*?“

„Jo,“ zabručela. „Je na to pěkně pyšnej. Na všechny možný
fóbie, co jsou po něm pojmenovaný. Blbeček.“

„A proč nechtějí, abys řídila ten vůz?“

„Normálně je to rituál jenom pro Arésovy syny, když oslaví
patnáctiny. Za celý věky jsem první dcera, co se k něčemu ta-
kovému dostala.“

„To je super.“

„To řekni Fobovi a Deimovi. Nenávidí mě. *Musím* ten vůz dostat zpátky k chrámu.“

„A kde ten chrám je?“

„Molo 86. *Intrepid*.“

„Aha.“ Když jsem se nad tím zamyslel, dávalo to smysl. Nikdy jsem na palubě té staré letadlové lodi nebyl, ale věděl jsem, že slouží jako vojenské muzeum. Asi tam mají hromadu děl, bomb a podobně nebezpečných hraček. Přesně místo, kde se rád poflakuje bůh války.

„Do západu slunce máme tak čtyři hodiny,“ tipnul jsem si. „To by mělo stačit, pokud ten vůz najdeme.“

„Ale jak to Fobos myslel, ,za vodou‘? Jsme na ostrově, proboha. To může být úplně všude!“

„Říkal něco o dravých zvířatech,“ vzpomněl jsem si. „O malých dravých zvířatech.“

„Z nějaké zoo?“

Přikývl jsem. Zoo za vodou, to by mohla být ta v Brooklynu, nebo možná... někde, kam se hůř dostává, s *malými* dravými zvířaty. Někde, kde by nikoho ani nenapadlo hledat válečný vůz.

„Staten Island,“ docvaklo mi. „Tam je malá zoo.“

„Možná. Vypadá to jako zašívárna, kam by Foibos a Deimos mohli něco schovat. Ale jestli se pleteme –“

„Nemáme čas se plést.“

Vystoupili jsme na Times Square a skočili na linku číslo jedna do centra, k přívozu.

Na přívoz na Staten Island jsme nastoupili ve tři třicet spolu s davem turistů. Ti se hned nahrnuli k zábradlí na horní palubě a cvakali fotky, když jsme míjeli Sochu svobody.

„Vymodeloval ji podle své mámy,“ řekl jsem a vzhlédl k soše.

Clarisse se na mě zamračila. „Kdo?“

„Bartholdi. Ten, co vytvořil Sochu svobody. Byl to syn Athény a udělal ji tak, aby vypadala jako jeho máma. Aspoň mi to řekla Annabeth.“

Clarisse obrátila oči k nebi. Annabeth je moje nejlepší kamarádka a šílenec do architektury a památníků. Myslím, že se ty její chytrolínské znalosti sem tam přelijí i do mě.

„To je nanic,“ odbyla mě Clarisse. „Když ti to nepomůže v boji, tak je to na nic.“

Byl bych se s ní o tom dohadoval, ale zrovna v tu chvíli sebou přívoz škubl, jako by narazil na skálu. S turisty to hodilo dopředu, až se na sebe sesypali. Voda pod námi začala vřít. Ze zálivu se vynořila hlava mořského hada.

Ta nestvůra byla velká skoro jako naše loď. Byla šedá a zelená, s krokodýlí hlavou a zuby jako břitvami. Smrděla... no, jako něco, co se právě vynořilo ze dna městského zálivu. Na krku jí seděl urostlý chlapík v řecké zbroji. Na tváři měl nehezké jizvy a v ruce držel oštěp.

„To je Deimos!“ vyjekla Clarisse.

„Nazdar, sestřičko!“ Usmíval se skoro stejně děsivě jako ten had. „Chceš si hrát?“

Nestvůra zařvala. Turisté zaječeli a rozběhli se. Nevím, čeho se vlastně báli. Magická mlha jim obvykle brání vidět nestvůry v jejich pravé podobě, ale ať viděli, co viděli, vyděsilo je to.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Percy Jackson – Příručka pro polobohy .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.